

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 lutego 2016 r.,

w sprawie **A. R.**

skazanego z art. 278 §1 i 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 4 sierpnia 2015 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 15 kwietnia 2015 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radc. pr. A. A. – Kancelaria Radcy Prawnego w Ł. - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. akt V K .../13, Sąd Rejonowy w Ł. uznał oskarżonego A. R. za winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 i § 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. i art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy

pozbawienia wolności. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz Z. K. kwoty 903 zł.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień oskarżonego, w których nie przyznawał się on do popełniania zarzuczanych mu czynów i pomimo potwierdzenia złożonych przez niego wyjaśnień w toku czynności przesłuchania pokrzywdzonych w sprawie, w szczególności El. S., E. S. i I. H., których zeznania uznano za prawdziwe, a które to depozycje wykluczały ustalenia poczynione w ramach eksperymentu procesowego;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegający na dowolnym ustaleniu na podstawie eksperymentu procesowego, że oskarżony dopuścił się kradzieży opisanych w akcie oskarżenia w sytuacji, gdy w toku powołanej czynności nie ujawniono skradzionego mienia w postaci dokumentów z przestępstw objętych zarzutami.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2015 r., sygn. akt V Ka .../15, Sąd Okręgowy w Ł. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego A. R., zarzucając mu:

- I. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., poprzez niepełne i nienależyte rozważenie przez Sąd II instancji wszystkich podniesionych zarzutów i wniosków apelacyjnych, przez co nie doszło do prawidłowego przeprowadzenia kontroli instancyjnej;
- II. rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie art. 438 k.p.k. w zw. z art. 447 § 1 k.p.k., a w konsekwencji art. 433 § 1 k.p.k., poprzez nie podzielenie przez sąd odwoławczy zarzutów apelacji oraz nie dostrzeżenie i zaaprobowanie przez sąd odwoławczy uchybień zaistniałych w postępowaniu przed Sądem I instancji, w tym przede wszystkim naruszenia

art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść skazanego, w szczególności zeznań świadków: El. S., I. H., E. S. oraz wyjaśnień skazanego, przy jednoczesnym poprzestaniu wyłącznie na okolicznościach dla oskarżonego niekorzystnych, co skutkowało utrzymaniem w mocy orzeczenia obarczonego tymi uchybieniami.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. wniósł o jej oddalenie wobec oczywistej bezzasadności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. R. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W oparciu o lekturę przedmiotowego środka zaskarżenia wskazać należy, iż skarżący podnosząc zarzuty rażącej obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. w zw. z art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k., w istocie zmierza do zanegowania przeprowadzonej w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, zaaprobowanej przez Sąd odwoławczy, prawidłowej oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych. Taką zaś praktykę, jako w rzeczywistości stanowiącą obejście ustawowych ograniczeń podstaw kasacji określonych w art. 523 k.p.k., należy ocenić jako niedopuszczalną.

Jeżeli chodzi o odniesienie się przez Sąd odwoławczy do zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego A. R. to uznać należy, iż orzeczenie Sądu Okręgowego w Ł. spełnia standard wyznaczony przez art. 457 § 3 k.p.k. Sąd odwoławczy przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób wszechstronny i prawidłowy. Sąd nie tylko bowiem przeprowadził ponowną analizę materiału dowodowego sprawy w kontekście podniesionego przez obrońcę zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., w tym rozważył przyczyny odmówienia waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego oraz dokonał oceny zeznań świadków I. H., El. S. i E. S. (s. 7-9 uzasadnienia), ale odniósł się również do podnoszonego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (s. 9-10 uzasadnienia). Zaprezentowane przez Sąd stanowisko należy ocenić jako trafne,

poprawne pod względem logicznym i konsekwentne. Podkreślić przy tym należy, że w wypadku, gdy analiza przedstawionych w apelacji zarzutów pozwalała Sądowi odwoławczemu uznać je za całkowicie bezzasadne był on uprawniony, w sytuacji podzielenia w pełni dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów, do uchylenia się od wnikliwego odniesienia się do nich w uzasadnieniu swojego wyroku, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem zasadnej argumentacji Sądu I instancji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 sierpnia 2006 r., II KK 238/2005, LEX nr 193046; z dnia 27 lutego 2013 r., II KK 98/12, LEX nr 1297682).

Podkreślić także należy, że o naruszeniu przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698). W rozpoznawanej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca. Także w kasacji skarżący nie podnosił pominięcia w postępowaniu odwoławczym, któregoś z zarzutów apelacyjnych, a jedynie to, iż odniesiono się do nich w sposób nie w pełni odpowiadający wymogom art. 457 § 3 k.p.k.

W procedowaniu Sądu Okręgowego w Ł. nie sposób również doszukać się naruszenia zasad określonych w art. 7 k.p.k. Argumentacja kasacji wskazuje, że skarżący w istocie upatruje obrazy tego przepisu w odmówieniu wiary wyjaśnieniom skazanego A. R. oraz podzieleniu przez Sąd odwoławczy dokonanej przez Sąd I instancji oceny zeznań I. H., El. S. i E. S. Niezbędne wydaje się w tym miejscu przypomnienie, na co wielokrotnie wskazywał w swoich orzeczeniach Sąd Najwyższy, że skuteczne podniesienie pod adresem Sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy Sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia Sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). Wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie można uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji przez Sąd Okręgowy przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów. Skarżący nie

wykazał, podnosząc ten zarzut, aby Sądy orzekające w niniejszej sprawie oceniły dowód z zeznań I. H., El. S. i E. S., czy też wyjaśnień oskarżonego A. R. w sposób dowolny, a nie swobodny. Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga bowiem wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów, podczas gdy kasacja kwestionuje jedynie wynik tej oceny.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również podnoszony w kasacji zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. Wskazać należy, że uchybienie normie zawartej w tym przepisie przez Sąd odwoławczy jest możliwe w podwójnym układzie procesowym. Pierwszy istnieje wówczas, gdy tenże sąd rozstrzygając sprawę w postępowaniu odwoławczym oprze się w swej argumentacji na dowodzie, który nie został ujawniony w toku rozprawy głównej, albo wówczas, gdy po przeprowadzeniu dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 452 § 2 k.p.k.), pominię niektóre z nich. Drugi ma miejsce w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy zaaprobuje - w ramach kontroli odwoławczej - taki rodzaj uchybienia tej normie przez Sąd pierwszej instancji. W przedmiotowej sprawie zeznania I. H., El. S. i E.S., czy też wyjaśnień oskarżonego, stanowiły przedmiot szczegółowych rozważań i oceny Sądu I instancji (s. 15-16, 19-21 uzasadnienia). Analiza akt sprawy prowadzi do twierdzenia, iż Sąd I instancji, a za nim Sąd odwoławczy, oparły swoje rozstrzygnięcia o całość materiału ujawnionego, a rozstrzygnięcie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają. Podnieść należy, iż przepisu art. 410 k.p.k. nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem czynić skutecznego zarzutu obrazy tego przepisu, w sytuacji gdy niektóre dowody nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń, jeśli sąd je należycie rozważył i ocenił ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 k.p.k.

Chybiony jest również zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo* nie są bowiem miarodajne wątpliwości zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Zastrzeżenia skarżącego,

co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k. nie zaś w kontekście naruszenia zasady „*in dubio pro reo*”.

Przepis art. 4 k.p.k. stanowi ogólną dyrektywę adresowaną do organów prowadzących postępowanie i zarzut jego obrazę, bez wskazania innych konkretnych przepisów służących jej realizacji, nie może stanowić samoistnej podstawy stawianych zarzutów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

Zasługiwał na uwzględnienie złożony przez obrońcę wniosek o zasądzenie kosztów udzielonej pomocy prawnej. Znajduje on podstawę prawną w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.), zaś wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).

eb